

som det nu er, er jo desuden tilfredsstillende. Jeg troer saaledes, at man skal følge Fleertallet med Hensyn til § 1. Hvad derimod angaaer § 2, da er det Forslag, som er udgaaet fra Mindretallet, jo i Grunden ganske sluttende sig til den senere Paragraf, der er foreslaaet, og forsaavidt vil jeg ogsaa, indtil den kommer under Forhandling, foreløbig holde paa Mindretallets Forslag med Hensyn til § 2.

Den ærede Ordfører har anført, at da Sagen har været behandlet i det andet Thing, vilde man gjerne underkaste den saa faa Forandringer her i Thinget som muligt, for at man, naar den igjen gik tilbage til det andet Thing, snarere kunde komme til en Overenskomst, men jeg finder ikke denne Grund overbeievende; thi det, hvormed der her er Spørgsmaal, er et Grundprincip med Hensyn til denne Lov, og hvis man hyl-der det modsatte Princip af det, som Fleertallet her har gjort gjældende, saa vil jo Loven, enten Fleertallets eller Mindretallets Forslag gaar igjennem, i ethvert Tilfælde komme tilbage til det andet Thing, og man bør da ikke, fordi Differentien er større eller mindre, undlade at stemme paa den Maade, som man efter sin Overbevisning finder fuldkommen rigtig. Naar der er talt om offentlige Anstalter, som den ærede Forslagsstiller i sit Endringsforslag har nævnt, da formoder jeg, at der derved er sigtet til, hvad jeg ogsaa under første Behandling omtalte, at der f. Ex. var almindelige Hospitalet, som der jo er i flere Byer, og andre kommunale Indretninger, som, i Lighed med Havnevesenet og Kirker, burde komme ind under denne Lovs Bestemmelser i § 1. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tilføje mig angaaende de to Paragrafer, der ere fattede under Diskussion.

Ordføreren: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning til den ærede sidste Taler, at han tildeels har misforstaaet mig. Naar jeg nemlig nævnte, at det, at Lovforslaget er vedtaget i det andet Thing, er et Hensyn, som Fleertallet har taget ved ikke at følge Mindretallet i dets Forslag til § 2, saa refererede mine Bemærkninger sig ene og alene til dette Endringsforslag, men ikke til Mere. Forresten fore-

kommer det mig i og for sig ligegyldigt, enten dette Forslag vedtages eller ikke.

Indenrigsministeren: Jeg er ikke enig i, at det er ligegyldigt, om dette Forslag vedtages eller ikke; thi ligesom Paragrafens Bestemmelse er Resultatet af en meget omhyggelig Overveivelse, saaledes har jeg god Grund til at tvivle paa, at der er ret mange Kjøbstæder, for hvilke en saadan Bestemmelse kan være overflødig. Naar det i Paragrafen hedder, at der i Fordebogen bliver at optage det og det, saa er det ikke Exempler, som man leilighedsvis har fundet paa, men det er en Konsekvens af den almindelige Sætning, der stilles i Spidsen af Paragrafen.

Ischering: Jeg troer, at det under Nr. 3 til § 2 stillede Forslag er en overordentlig stor Forbedring af Loven og at det vil gjøre den langt lettere i sin Anvendelse, der ellers vilde komme til at støde paa mange Vanskeligheder. Jeg maa derfor meget tilraade at stemme for dette Forslag.

Indenrigsministeren: Det vilde da ganske vist være overordentlig ønskeligt, dersom det ærede Medlem, der vistnok ikke vil drage i Tvivl, at jeg kjenner til disse Forhold, vilde sige, hvort disse Vanskeligheder bestaae. De Vanskeligheder, der kunne være tilstede, undgaaes — det synes jeg er meget klart — derved, at de, der skulle experimentere, vide, hvad det er for Gjenstande, de saaledes en for en skulle søge at udfinde, bestnere og føre til Bogs.

Ischering: Jeg haaber, at alle Vedkommende ville saae det lige godt at vide, hvad enten det staaer i Loven eller ikke; det er en Opregning af Enkeltheder, som jeg troer, vi gjøre bedre i ikke at paatage os nogen absolut Ansvarlighed for. Jeg tvivler ikke om den ærede Ministers Erfaring i disse Forhold, men jeg er derfor saameget sikrere paa, at han, naar Loven engang træder i Kraft, vil give alle Vedkommende den behøivige Instrux. I Loven selv troer jeg, at Gjenstande af denne Art ikke ere paa deres rette Plads.